

**BURCU
ALŞAN
DERİNDE
SAKLI**



-
Roman
-



1978 doğumlu Burcu Alşan, ilk ve ortaöğrenimini İzmir’de tamamladıktan sonra ODTÜ Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi’ni bitirdi. Bankacılıkla başladığı 20 yılı aşkın süredir devam eden kurumsal hayat kariyerinde, halihazırda uluslararası bir firmada Bulgaristan, Romanya, Ukrayna, Rusya ve Gürcistan Ülke Direktörü olarak çalışmaktadır. Evli ve 2 çocuk sahibi olan Alşan’ın bu yoğun temponun içinde, kalbinin bir odasında çocukluğundan beri hep taşıdığı edebiyat aşkı elinizde tuttuğunuz bu ilk romanla vücut bulmuştur. Hayatını kazandığı mesleğine ve ruhunu beslediği okuma ve yazma tutkusuna eşzamanlı devam etmektedir.

Derinde Saklı

DERİNDE SAKLI

Yazan: Burcu Alşan

Editör: Necla Feroğlu

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Nisan 2020 / ISBN 978-605-09-????

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 446 05 99

Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Derinde Saklı

Burcu Alşan

Bana kitapların dünyasını aralayan babam
Oktay Menendi'nin güzel anısına...

Datça

Kalbimi de büyüttüm sonunda
Artık bazen gözlerime tırmanıp bakıyor sokağa
Kırpıklarime tutunuyor, o ince parmaklıklara
Öyle çok büyüdü yani, görsen şaşarsın,
Kalbim sanırım büyüünce
Sokaklarda ağlayan biri olacak.

Didem Madak*

* *Grapon Kâğıtları*, Metis, 2012, sayfa 22, "Mutsuza Kim Bakacak?"

Yeni bir gün

Her sabah olduğu gibi, bu sabah da ilk kirpiğine vurdu güneş; kapalı gözlerinin ardında, önce ışığı hissetti onun, sonra da sanki ısısını... Açmadı gözlerini, öylece bekledi. Güne başlamak, yeni bir güne uyanmak bir tören gibi olmalı, acele-ye getirilmemeliydi, tadı damakta kaldıkça güzelleşen bir yudum gibi.

Belli belirsiz araladı gözlerini; yanağını yastığın sıcaklığından ayırmadan, kirpiklerinin arasından denizi gördü, masmavi, kıpır kıpır... Sabahın ilk ışıklarıyla, ıslıl ıslıl... Sonra bol kozalaklı ama incecik dallı çam ağacını seçti gözleri; denizin mavisi, yeşil dalların arasından ona göz kırpyordu. Bembeyaz çarşaflarda, güneşten iyice sararmış kumral saçları dağınık, ela gözleri buğulu, mavi ile yeşilin ahenkle karışmış resmine baktı uzun uzun. İçindeydi sanki o resmin; bu cennet sabahına şükretti. Düşünceleri dün geceye, tek başına geçirdiği uzun saatlerdeki melankoliye, tane tane döktüğü gözyaşlarına, bakılmaktan yıpranmış eski fotoğraflara ve soluklaşan anılara kayınca, başı ağlar gibi ağrıdı. Dün gece yine kâbuslarla bölünmüştü uykusu; ne zaman içkiyi ve hüzünü biraz fazla kaçırsa, ertesi gün böyle allak bullak oluyordu. Bilinçaltı, tüm derine gömülmüşlerin, kıyıda köşede kalmışların, unutulmaya zorlanmışların hesabını kesiyordu sanki... Kendisine ve etrafındakilere anlattığı hikâyelerin, “geçti artık”ların, “bitti” sandıklarının koca birer yalandan iba-

ret olduğunu haykırıyordu kâbuslar. Her defasında ağlayarak, kan ter içinde uyanmanın bedelini, sabahında kendisini karşılayan bu baş ağrılarıyla ödüyordu. Çok korkuyordu eski migren krizleri ve içki özlemi geri gelecek diye genç kadın. Bu korkuyla daha çok sarılıyordu meditasyona, başka insanların dertlerine çareler üretmeye, sağlıklı yaşam kürlerine... Ama geçmiş öyle sinsiydi ki, ne yapıp edip usulca içeri süzülecek bir aralık buluyordu kendine. Kapıları sıkıca kapatsan, arkasına dolaplar da yaslasan, incecik çatlaklardan, açık bırakılmış pencerelerden, başka bir sesi hatırlatan sıradan seslerden sızıp geliyordu acılar. Kaçmak için geldiğin ücra köşelerde bile, bir koku, bir eşya, bir insan sureti zorla hatırlatıyordu unutmak isteneni...

Yine de ümitle kapattı gözlerini, biraz dinlenmeliydi zihni ve ruhu. Bir an sonra masmavi oldu her yer. Gözleri kapalıydı oysa. Sarı siyahtı önce etraf, ardından maviye boyandı yavaşça. Her meditasyonda farklı renkler görürdü, normaldi ama yine de mavi onun için biraz sıradışıydı, mucizeye yorumlurdu varlığı. Dün gecenin ardından gelen bugünden umutlandı Lal.

On beş yirmi dakika daha öylece kaldıktan sonra, yavaş yavaş gerindi, gömüldü beyaz çarşaflara. Vücudunu esnetti, daha iyi hissediyordu şimdi kendisini.

İlk yoga dersi dokuz buçukta başlardı. Derin bir nefes aldı, yaşam enerjisinin içini doldurduğunu düşünerek ve onaylayarak kendini, doğruldu yataktan. İçindeki iyimser, “Kendine haksızlık etmeyi bırakmalısın!” dedi umutsuz ve kırgın diğer yanına. Son iki yıldır, kaydettiği aşama büyüktü; içine doğduğu şartları, başına sonradan gelenleri, ilkgençlik heyecanlarını, yanlış ve doğru kararlarını, şu an olduğu kişiyi daha çok kabullenmişti artık. Anlamaya başlamıştı çünkü kendimizi onaylamadığımız zaman, sürekli ve kıyasıya eleştirmeye devam ettikçe, sorunlar hiç bitmiyordu. Geçmiyordu

kalpteki tonlarca mutsuzluk ve ağırlığımızca keder...

Kuş gibi bastı yere ayaklarını. Tüy gibi gezindi odada, en sevdiği kahvaltıyı hazırladı; taze meyveler, kendi mayaladığı yoğurt, biraz çiğ badem, biraz çam balı... Bahçeye çıktı, bağdaş kurup oturdu çimlere ve her kaşıkta gerçekten tadını alarak etti kahvaltısını.

Artık hazırды hayata çıkmaya.

Ruhun gelgitleri

“Günaydın” dedi neşeyle Osman bahçivana, “konuş biraz onlarla, konuş!” diye de ekledi gülerek. Yine söyleniyordu bozulan çiçekler için adamcağız. İnşaat işçiliğinden bahçivanlığa devşirilen biri olarak, iyi bile bakıyordu aslında tüm bitkilere.

Arkasından seslendi Osman, “Arda Bey sizi bekliyor aşağıda!”

Tahmin ediyordu, ders saatlerinin kısaltılması konusunu açacaktı yine Arda, dün akşam yarım kalmıştı konuşmaları. Yoğun günlerde Lal’in saati umursamayarak uzattığı dersler yüzünden, daha az seans yapabiliyor, daha az kazanıyorlardı doğal olarak. “Burasının da en nihayetinde kâr etmesi gereken bir işyeri olduğunu unutuyorsun sanki” diye sitem etmişti patronu. Ama dersten önce kafasını bulandırmak istemiyordu. Doğruca kayalıkların üstündeki platforma giden patikaya saptı. Gerçek sığınağına gidiyordu; iki yıl önce sadece bir sırt çantasıyla geldiği ve bir daha hiç ayrılmadığı, ayrılmadığı sığınağı; bu butik otelin en sevdiği köşesi... Ashnda genel anlamda otel demek çok da doğru olmazdı buraya; insanların günlük hayatlarındaki zorunluluklardan, omuzlarından bastırılan dertlerden, belki de dünyadan kopmak ve kaçmak için geldikleri bir yer olarak düşünölmüştü en başından beri. Bu yüzden Arda adını *Il Rifugio* koymuştu; “İtal-

yanca sığınak demek” diye açıklamıştı Lal buraya adımını ilk attığı gün anlamını sorduğunda.

Kayalıkların üstünden denize baktı, o günden bugüne, zamanın nasıl da kendini fark ettirmeden akıp gittiğine şaşırды, bir minik kız çocuğu kıkırdadı içinden sebepsiz. Ruhunda koştururan çocuklardan biriydi, yeniden büyütüyordu onları. Bazen hâlâ gereğinden çok acımasız, haddinden fazla sert olabiliyordu içindeki büyümemiş kızlara. Omuzlarından tutup sarsıyor, sonra kendini tutamayıp sinirle verdiği azardan hemen pişman olan anneler gibi eziliyordu yüreği belki ama olsun, yine de kendinden en iyi kendini yaratmaya çalışıyordu.

Bir köşede rulo halinde duran iki tane matı alıp, titizlikle karşısına yerleştirdi. Otele dün giriş yapan balayı çifti bu sabahki yoga dersinin öğrencileri olacaktı. Beyaz hasır ayakka-bılarını çıkarıp kenara koydu, ısınmaya başladı. Ruhunu ve bedenini dinlendirerek hayatını kazanmak ne büyük bir lütuftu. 17 yaşında üniversiteyi kazandığı yıl, yoga kulübüne katılmış ve bayılmıştı hem felsefesine, hem bedene ve ruha sunduklarına. Yavaş yavaş tamamlamıştı sertifikalarını ama bir gün bu işin hocalığını yapabileceğini hiç düşünmemişti. Ne de olsa bilgisayar mühendisliği gibi çok farklı bir mesleği olacaktı eğer hayat onun için bu yolu hazırlamamış olsaydı...

“Günaydın” dedi neşeye yeni gelin, bölündü düşünceleri.

“Bazı günler insan neden geçmişe gitmeye daha meyilli oluyor acaba?” diye düşündü “Günaydın” derken kocaman gülümsemesiyle.

Yeni damat, “Günaydın” dedi sertçe, belli ki sırf balayının hatırına evet demişti bu “maskaralığa”. İlk bakışta anladı Lal, o kadar çok insan tanımıştı ki buraya geldiğinden beri. Belki on odalı küçücük bir sığınaktı burası ama yılın altı ayı boyunca dolup taşıyor, birbirinden farklı yüzlerce insanı misafir edip uğurluyordu geri. Arda’nın özenle tasarladığı her detay,

odalardaki ıssızlık ve mahremiyet, personel kadrosunun hayalet gibi kendilerini hissettirmeden yaptıkları servisler, yemeklerin lezzeti ve daha nice küçük özellik üst üste eklenip burayı bir efsane haline getirmişti. Neyse ki hâlâ bu tip bir tatili hayal edebilecek, böyle bir kaçıştan zevk alacak insanların yüzdesi fazla değildi. Bazen yanlışlıkla, fazla araştırmadan yolu buraya düşenler, odalarda olmayan televizyon için neredeyse ağlayacak hale gelenler, internet sadece resepsiyonda çektiği için o bölgeden ayrılmayanlar da olurdu; zaten daha kapıdan girdiklerinde tanrıları böylelerini. İçinde bir yerlerde huzur barındırmayan insanlar, kendi iç seslerine tahammül edemeyenler, hep bir şeylerle oyalanmak, uyuşturulmak isterlerdi çünkü. Bu genç adam da onlardan biriydi belli ki.

Müziği açtı, üzerindeki poları çıkardı, siyah bir tayt ve spor büstiyeriyle yalınayak duruyordu çiftin karşısında. Saçlarını tepeye topladı, “Başlayalım mı?” dedi yeni evlilerin gözlerinin içine bakarak.

Her zamanki gibi neredeyse bir buçuk saati geçmişken süre, yavaş yavaş bitirebildi dersi. Genç adam nicedir gözlerini deviriyor, çok hafif dozda tuttuğu hareketler için bile söylenip duruyordu.

Dayanamadı Lal, toplanırlarken zehirli dilini uzatıverdi çocuğa, “Biraz gevşemek erkeklikten bir şey götürmez!”

Kıpkırmızı oldu çocuk hiddetten, “Öyle bir şey düşünen yok bayan!” dedi.

Ah o “bayan” ne antipatik bir kelimeydi, ah bu kendini bilmez maço tavırları ne yapmalıydı, ah Lal nasıl da tutamıyordun kendini hâlâ; atlattığın onca badireye rağmen, yağmur gibi üşüşüyordu zihnine düşünceler; “Hiç akıllanmayacaksınız” dedi içinden bir ses, “hiç...”

Yeni gelinin ortamı yumuşatmaya çalışan zoraki gülümsemesiyle, apar topar teşekkür eden sesiyle dindi zihninin yağmurları.

“Yarın sabah yeniden gelmek isteriz, ama tabii bakacağım” dedi kız gözleriyle kocasını işaret ederek.

“Yoga için çok uygun bir yapınız var, isteklerinizi kimsenin hatırı için ertelemeyin!” diye tısladı dışlerinin arasından Lal, genç kadının elini sıkarken.

Havlusuyla yüzünü sildi, niye sinirlenmişti sanki o kadar... Göz ucuyla eşyalarını toplayan çifti süzüyordu; oğlan kızın sırtındaki ter damlacıklarını havlusuyla kurularıp başına usulca bir öpücük kondurdu tam da o anda. Lal’in kendilerini izlediğinden habersiz az önceki gerginliği tamamen unutmuş, kendi iki kişilik dünyalarına dönmüşlerdi çoktan. Aşkın kurduğu bir çemberin içindeydi onlar, Lal ise yapayalnız... Hiçbir çemberin içine sığamayan haline üzüldü birden. Bir erkekten böyle bir ihtimam görmeyeli ne kadar olmuştu sahi? Yalnızlık, en çok, hiç beklemediğin zamanlarda yakardı canını...

Biraz daha devam etmek istedi hareketlerine. Bedenini zorlamak istedi, yeterince zorlarsa kendini, belki zihninde kalan ve ruhunda yatan son hiddet parçalarını da tamamen öldürebilirdi bu sefer.

Üzerinde ne kadar çalışsa da, farkındalığını her geçen gün artırmaya çalışsa da, bazen tahmin bile edemeyeceği ufacık bir olayla içinden taşıyordu öfkesi; sanki kalbi boğazında atıyor, tüm sinirleri uyarılıyordu. O an gözü başka hiçbir şeyi görmezcesine, bütün bildiklerini unutturcasına haddini bildirmek istiyordu karşısındakine.

Hâlâ yüksekti belki de egosu; “Belki de sadece fazlaca yükleniyorsundur kendine” dedi sabahki şefkatli iç sesi, “en nihayetinde bir ermiş olmak için çıkmadın yola.”

“Bir ermişten çok, yalnız ve öfkeli bir ihtiyara benziyorum zaten” dedi alaylı bir tavırla iç sesine.

“Oldum sanmak ve ruhunun gelgitlerine şaşırarak en büyük tuzaktır” derdi teyzesi, “Kibir en sevdiğim günahdır” der-

di şeytan. Belki de içinin kibir stokları tükenmemişti daha, “Daha fazla çalışmalıyım bunun üzerinde!” dedi.

Bu tek kişilik sohbete devam ederdi de, neden sonra aklına Arda’nın kendisini beklediği geldi. Suyu elinde, yalınayak hızlıca çıkmaya başladı patikadan; konu her ne ise, hızlıca konuşup seansına dönmek ümidiyle...

Aşkın araladığı bir kapıdan, hayatın anlamını bulmaya doğru...

"Hayat bazen yapardı böyle, alır ve atardı birbirini sevenleri uzaklara. Mesafeler sokardı araya, büyük küçük sorunlar, olmaz dedirten imkânsızlıklar, geçemeyeceğin sınavlar koyardı önüne; ya teslim olur kabullenirdin ya da mücadele ederdin o aşk için."

Hayatımız ne zaman anlam kazanır? Ne zaman bu dünyaya gelişimizin, doğumdan ölüme dek geçirdiğimiz sürenin hakkını vermiş sayılırız? Ne zaman tam mutlu oluruz, o terfiyi alınca mı, evin kredisi bitince mi, arabayı yenileyince mi? Başkalarına hiç değmeden, kendimizden başkasını düşünmeden yaşamın hakkını verebilir miyiz? Kan bağıımız olmayanları, doğurmadığımız çocukları önemsemeden yaşamış sayılır mıyız? Hep kendimize yatırım yapmakla, eğlenmekle geçer mi bir ömür?

Geçerse, ona ömür denir mi?

Bu sorulara cevaplar arayan gencecik bir kızın hikâyesi *Derinde Saklı...* Ve aslında belki de sırf bu yüzden soru soran ve cevapları arayan hepimizin hikâyesi. Her şeyi olan bir adamın, aslında hiçbir şeyi olduğunu anlamasının hikâyesi... Ezberletilen kadın ve erkek rollerinin, dayatmaların, acımasızlıkların ardında, derinde saklı anlamları bulma çabasının romanı...

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 44

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-8036-39-8



9 786258 036398


Doğan
Kitap